

Lieve mensen,

Met rode wangen van de kou kwamen Helene en ik na een lange wandeling de strandtent binnenwaaien. Precies twee jaar geleden. Het lijkt veel langer. Corona was nog iets onbekends en onbevreesd schoof je naast wildvreemden aan een tafeltje om op te warmen bij een beker warme chocolademelk.

Vandaag zijn we weer op het strand. Een maandagmiddag eind januari. Het strand is leeg, zover het oog reikt. De strandtent ligt er verlaten bij. De luiken voor de ramen zijn gesloten en het opgewaarde zand komt iedere dag een streepje hoger. Als het zo doorgaat zie je er straks enkel nog een duin.

Het verhaal van de huizen die op zand zijn gebouwd, of op rotsen, gaat door mijn hoofd. Misschien ook door alle nieuwsberichten van de afgelopen dagen over die wereld van roem en (klater)goud. Meer drijfzand dan rotsen. Eigenlijk voor alle 'partijen'. Een fundament met rotte plekken; dat houdt het niet!

De basis moet Goed zijn. De Bron. De intentie. En als dat zo is, zal het echt nog wel eens stormen en zal het zand hoog tegen je muren blazen. Dat is dan niet erg. Als de rust weer is teruggekeerd, kan je (natuurlijk met de nodige inspanning) opgraven wat onder het zand verborgen werd.

Hartelijke groet, Nicoline Swen

'Kroketjes', volgens mijn dochter.

loop je pad
neem elke bocht
dwaal maar af
bij wat je zocht

vlieg eruit
en zeg ook stop
het is eenzaam
aan de top

ja, vertraag
gerust je pas
als je rouwt
om wat niet was

zit maar bij je
pakken neer
leven doet soms
razend zeer

ook al is je weg
niet recht
wees jezelf
in godsnaam, echt

kijk met hart
en hoor met ogen
kies elk woord
met mededogen

loop je pad
vertrouw het maar
nieuwe wegen
echt nieuw jaar
- Evelijne Swinkels

Het zijn altijd van die mooie teksten, over 'je eigen weg'. En je voelt hoeveel waarheid erin schuilt. Tegelijk weten we ook allemaal dat het lang niet iedereen gegeven is die weg te mogen gaan en dat er soms een duidelijke pad voor je klaar ligt, tegen wil en dank. Je verzoenen met de weg die zich aandient, is ook een (levens)kunst! Moge je dat gegeven zijn!

Als je over het strand loopt, zie je zo mooi je voetstappen achter je in het zand. Tot de zee ze weer wegvaagt. Jouw weg door het leven. Een unieke weg, omdat niemand hetzelfde beginpunt heeft en we allemaal andere mensen zijn met andere verlangens, dromen en uitdagingen. Op een kloostermuur in Toledo staat de volgende (13^e eeuwse) inscriptie, die ik zo mooi vind:

Wandelaar

Wandelaar, je voetstappen zijn de weg
en niet meer dan dat.

Wandelaar, er is geen weg,
de weg ontstaat al gaande.

Al gaande ontstaat de weg
en als je achterom kijkt

zie je het pad, dat je nooit meer kunt gaan.

Wandelaar, er is geen weg,
enkel kielzog in zee.

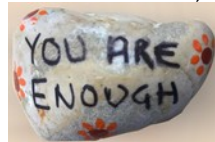

Erik Johansson - GO YOUR OWN ROAD

De weg zelf moet ieder alleen gaan.
Wat weet ik van jouw pelgrimstocht,
wat weet jij van de mijne?

Is dit niet juist het kernpunt
van onze overtuiging
dat ieder voor zich,
in eigen wezen God leert kennen?

- Hella Haase, De Weg

*Moge wat op je weg
komt jou tot zegen zijn*

Volg het **pad van jouw**

dromen. Niet de snelweg van
andermans verwachtingen.

Lieve mensen,

De kleine etalage nodigde me uit. Toen ik na een paar traptreden de deur van het winkeltje opende, werd ik met muziek ontvangen. Van Bach. Uit de Mattheüs. De eigenaresse haastte zich om de muziek wat zachter te zetten, maar dat had van mij niet hoeven. Het klopte allemaal. De warmte, de muziek, en de knuffeldieren van uiterst zacht materiaal. We raakten aan de praat, en zij vertelde dat ze de Mattheüs op had gezet omdat ze er zo naar verlangde. Omdat ze de uitvoering die ze elk jaar in Groningen bijwoonde, zo heeft gemist. Hopelijk kan het dit stilte én het ontbreken ervan. Nog nooit was het als de afgelopen twee jaar. In de zomermaanden niet zomaar hordes mensen in haar winkeltje. Ze zacht uiltje uit – met poten zo lang als een boek. wat wijsheid en zachtheid kan gebruiken. Voordat borstelde zij het uilenkopje. Een kwartiertje aan-mee voor de rest van mijn dag.

Met een hartelijke groet,
Helene Westerik

jaar wél. We spraken over het belang van zó vol op Terschelling en eindeloos druk had ze het winkeltje gesloten. Ze wilde wilde mensen met aandacht. Ik zocht een Een boekenlegger. Voor iemand die wel de boekenlegger in het cadeauzakje ging, dacht, zachtheid en wijsheid. Dat nam ik

Sterke vrouwen. Waar denkt u, waar denk jij dan aan? Het zijn twee woorden met een bepaalde lading. Vaak kijken we op tegen bekende sterke vrouwen. Maar hoe zit dat met de onbekende, de 'gewone' vrouwen? In de afgelopen weken heb ik het levensverhaal van vier vrouwen mogen schrijven. In het kader van hun uitvaart. En wat mij trof was de kracht die ze allemaal op hun eigen wijze hadden aangewend om het leven te leiden zoals zich dat aan hen voordeed. Wat een voorrecht, dacht ik, dat ik ze heb mogen kennen. Ontroering ook om dingen die ze ooit tegen mij zeiden en die met mij mee zullen blijven gaan. Sterke vrouwen – ze zijn er overal. En wat ze vooral zeggen is: staar je nooit blind op een ander – ga jouw eigen weg.

Met aandacht leven – deze zin klopt de laatste tijd steeds vaker aan mijn deur. Uit een gedicht van Marinus van den Berg stelde ik de volgende tekst samen, als een gebed voor ons allemaal.

Mag er aandacht zijn
om vertrouwen te laten groeien
om te ontvangen
om je in te leven
om de tijd te nemen
om te zoeken naar het kleine
om aanwezig te zijn
om stil te zijn

Terschelling 2022

Tijdens een van mijn uitvaarten vorige week, was er ineens een vlinder in de kerk. Altijd een wonderlijke ervaring, die wat met mensen doet. Waarschijnlijk hadden we de vlinder gestoord in zijn winterslaap. Maar.....laat iedereen er maar het zijne of hare van denken.

Als je klaar bent, dan vlieg je weg. Dat zie ik de vogels doen. En in mijn hoofd zingt een lied: *I'll fly away van Johnny Cash: op een goede morgen, als mijn leven erop zit, vlieg ik weg, naar het huis aan de hemelse kust. Als de schaduwen van dit leven verdwenen zijn, vlieg ik weg.* Luister maar: https://www.youtube.com/watch?v=uA4JyAONd_I

In de boekhandel zocht ik wat kaarten uit; op weg naar de kassa kwam ik een tafel met opruimingsboeken tegen. Gevaarlijk zo'n tafel, want daar kan ik niet zo goed aan voorbij lopen. Ik snuffelde wat, en vond een klein boekje: *'Juliette of het geluk van boeken.'* Met als ondertitel: **'voor iedereen die gelooft in de kracht van verhalen'**. Degene die mij bij de kassa hielp zei: 'dit is een ontzettend leuk boekje'. En zo ontstond een gesprekje. Tussen liefhebbers van boeken. En dat is waar dit boekje over gaat: een boek is niet zomaar iets. Het kan echt iets doen met een mens, en voor mensen onderling. Terwijl ik dit schrijf denk ik ook aan de Bijbel. Want ook dat is een boek over mensen en mensen onderling. Met tijdloze verhalen – ook over grensoverschrijdend seksueel gedrag. Een probleem dat we niet 'even' kunnen oplossen, maar waar we altijd alert op moeten blijven. Met elkaar.